

Regeringens proposition till riksdagen om godkännande av konvention om förebyggande av storolyckor inom industrin samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner den konvention om förebyggande av storolyckor inom industrin som antagits av Internationella arbetsorganisationens (ILO) allmänna konferens, dvs. Internationella arbetskonferensen, till den del den faller inom Finlands befogenhet. Genom konventionen strävar man efter att förebygga storolyckor med farliga ämnen och begränsa följderna av sådana olyckor. I konventionen föreskrivs om de allmänna principerna för förebyggande av storolyckor, om arbetsgivares,

myndigheters och arbetstagares skyldigheter och rättigheter samt om de exporterande staternas ansvar.

I propositionen ingår ett lagförslag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen.

Konventionen träder i kraft för Finlands del tolv månader efter den dag då dess ratifikation har registrerats. Den föreslagna lagen avses träda i kraft samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING	3
2 NULÄGE	3
2.1 Lagstiftningen i Finland	3
2.2 Lagstiftningen i Europeiska unionen	3
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	4
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
DETALJMOTIVERING	7
1 KONVENTIONENS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND SAMT REKOMMENDATIONENS INNEHÅLL	7
Del I Tillämpningsområde och definitioner	7
Del II Allmänna principer	7
Del III Arbetsgivares ansvar	8
Identifikation och underrättelse	8
Åtgärder på anläggningsnivå	8
Säkerhetsrapport	9
Olycksrapportering	9
Del IV Behöriga myndigheters ansvar	10
Beredskap utanför området för nödsituationer	10
Lokalisering av anläggningar med risk för storolyckor	10
Inspektion	11
Del V Rättigheter och skyldigheter för arbetstagare och deras representanter	12
Del VI Ansvar för exporterande stater	13
Del VII Slutbestämmelser	13
2 LAGFÖRSLAG	14
3 IKRAFTTRÄDANDE	14
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE OCH BEHANDLINGSORDNING ...	14
4.1 Utgångspunkter för bedömningen	14
4.2 Bestämmelser som faller inom Finlands befogenhet	15
4.3 Bestämmelser som hör till området för lagstiftningen	16
4.4 Behandlingsordning	18
LAGFÖRSLAG	19
om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om förebyggande av storolyckor inom industrin	19
FÖRDRAGSTEXT	20
REKOMMENDATION	33

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Vid 1993 års arbetskonferens antog Internationella arbetsorganisationen (ILO) konvention nr 174 om förebyggande av storolyckor inom industrin, nedan *konventionen*, och Internationella arbetsorganisationens rekommendation nr 181 om förebyggande av storolyckor, nedan *rekommendationen*. Konventionen avser att säkra att alla lämpliga åtgärder vidtas i syfte att förebygga storolyckor och så att riskerna för storolyckor och följderna av storolyckor ska vara så små som möjligt.

Regeringen lämnade konventionen och rekommendationen till riksdagen för behandling (RP 332/1994 rd). Samtidigt utreddes förutsättningarna för att ratificera den konvention om industriolyckor med effekter över statsgränserna som utarbetats inom ramen för Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa (ECE) och som delvis gäller samma frågor. Dessutom bereddes rådets direktiv 96/82/EG om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår, nedan Seveso II-direktivet, som hör till konventionens område.

Konventionen har redan godkänts av 16 länder. Av EU-länderna har Estland, Luxemburg, Holland, Sverige, Belgien och Slovenien ratificerat konventionen. Av dessa ratificerade Sverige och Estland konventionen före EU-medlemskapet.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftningen i Finland

Bestämmelserna om förebyggande av storolyckor finns i lagen om säkerhet vid hantering av farliga kemikalier och explosiva varor (390/2005), nedan kemikaliesäkerhetslagen. Lagen preciseras genom förordningen om industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier (59/1999), nedan industrikemikalieförordningen.

I Finland krävs det för omfattande industriell hantering och upplagring av farliga ke-

mikalier tillstånd av Säkerhets- och kemikalieverket som är underställt arbets- och näringsministeriet, som har hand om tillsynen av verksamheten. För liten industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier krävs det anmälan till räddningsområdets räddningsmyndighet.

Bestämmelser om förebyggande av storolyckor finns även i arbetarskyddslagen (738/2002). Bestämmelser om placeringen av farliga anläggningar för undvikande av storolyckor finns i markanvändnings- och bygglagen (132/1999) och i statsrådets beslut om avvärjande av riskerna för storolyckor för arbetstagare (922/1999). Bestämmelser om förebyggande av storolyckor finns dessutom i flytgasförordningen (711/1993) och statsrådets förordning om säkerhet vid hantering av naturgas (551/2009). I lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen (44/2006) föreskrivs om tillsynen över efterlevnaden av bestämmelserna om arbetarskydd och om arbetarskyddssamarbetet mellan arbetsgivaren och arbetstagaren på arbetsplatsen. Bestämmelser om myndigheternas skyldighet att bereda sig för olyckor finns i räddningslagen (379/2011) och i inrikesministeriets förordning om externa räddningsplaner för objekt som medför särskild risk (406/2011). Utöver det finns lagen om säkerhetsutredning av olyckor och vissa andra händelser (525/2011).

På transport av farliga ämnen (TFÄ) som sker utanför produktionsanläggningars område och på sådan tillfällig förvaring som hör nära samman med transporten, såsom förvaring på bangårdar, inom hamnområden, på flygplatser och i andra terminaler tillämpas lagen om transport av farliga ämnen (719/1994) och förordningar som utfärdats med stöd av den.

2.2 Lagstiftningen i Europeiska unionen

I bakgrunden till konventionen finns rådets direktiv 82/501/EEG om riskerna vid storolyckor i vissa industriella verksamheter, nedan Seveso I-direktivet. Seveso I-direktivet

har ersatts med Seveso II-direktivet. Dessutom antogs 2003 Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/105/EG om ändring av rådets direktiv 96/82/EG om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår, nedan ändringsdirektivet.

Kommissionen lade den 21 december 2010 fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår (KOM(2010)781 slutlig), nedan Seveso III-direktivet. Direktivförslagets rättsgrund är artikel 192.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, nedan EUF-fördraget, med stöd av vilken det kan fattas beslut om åtgärder för skydd av miljön och människors hälsa. Enligt artikel 193 i EUF-fördraget hindrar inte de åtgärder som antas i unionen medlemsländerna från att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder. I direktivet är det alltså fråga om minimikrav. Genom det föreslagna Seveso III-direktivet ersätts och upphävs gällande Seveso II-direktiv. Målet med Seveso II-direktivet är att förebygga storolyckor och begränsa följderna av sådana olyckor för miljön och människor. Gällande Seveso II-direktiv måste ändras, eftersom EU:s klassificeringssystem för farliga ämnen, som det hänvisas till i Seveso II-direktivet, har ändrats. Direktivet ska anpassas till förordningen (EG) nr 1272/2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, nedan CLP-förordningen. Det föreslagna Seveso III-direktivet avviker i någon mån från Seveso II-direktivet. I förslaget har de krav som ställs på verksamhetsutövare preciserats och för myndigheter har vissa skyldigheter i fråga om att samråd, meddelanden och inspektioner utökats. Vid behandlingen av förslaget till Seveso III-direktivet har det uppnåtts enighet vid första läsningen under danskt ordförandeskap våren 2012.

Konventionen och Seveso II-direktivet motsvarar i huvudsak varandra. De skiljer sig emellertid från varandra i det att enligt konventionen ska avtalsparten formulera en följdriktig nationell politik för skydd av arbetstagare, miljö och befolkning mot risk för storolycka. Avtalsparten ska genomföra, tid-

vis se över och revidera denna politik. Detta förutsätter Seveso II inte i sig.

Inom konventionens område hör befogenheten dels till medlemsstaterna och dels till unionen. Detta beror på den ovan beskrivna skillnaden och på att Seveso-direktiven enbart innehåller minimivillkor som medlemsstaterna med stöd av artikel 193 i EUF-fördraget kan skärpa.

Unionen är inte medlem i ILO och kan inte enligt ILO:s grundstadga ratificera ILO:s överenskommelser. I en sådan situation kan unionen om så önskas befullmäktiga medlemsstaterna att använda unionens befogenhet.

Unionen har inte fattat något formellt beslut om att befullmäktiga medlemsländerna att ratificera konventionen i fråga. Kommissionens positiva inställning till ärendet är dock känd. Kommissionen har den 2 juli 2008 utfärdat meddelandet En förnyad social agenda: Möjligheter, tillgång och solidaritet i framtidens Europa: "Kommissionen bekräftar på nytt sitt åtagande att främja den internationellt fastställda dagordningen för drägliga arbetsvillkor, även genom samarbete med Internationella arbetsorganisationen (ILO) och andra parter, och mobiliseringen av all relevant EU-politik. Kommissionen uppmanar också alla medlemsstater att föregå med gott exempel genom att ratificera och genomföra de ILO-konventioner som enligt den organisationen är uppdaterade." Konvention nr 174 är enligt ILO:s klassificering en uppdaterad konvention.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

I och med att ILO:s konvention om storolyckor godkänns vill Finland förbinda sig till samarbete för förebyggande av storolyckor.

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner den konvention om förebyggande av storolyckor inom industrin som antagits av Internationella arbetsorganisationens (ILO) allmänna konferens, dvs. Internationella arbetskonferensen, till den del den faller inom Finlands befogenhet. Med hjälp av konventionen strävar man efter att förebygga storolyckor med farliga ämnen och begränsa följderna av sådana olyckor. I konventionen

föreskrivs om de allmänna principerna för förebyggande av storolyckor, om arbetsgivares, myndigheters och arbetstagares skyldigheter och rättigheter samt om de exporterande ländernas ansvar.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga betydande ekonomiska eller organisatoriska konsekvenser och inte heller effekter på myndigheternas verksamhet, miljön eller samhället.

Innehållet i konventionen har redan genomförts i och med Seveso II-direktivet bl.a. i kemikalie- och räddningslagstiftningen.

5 Beredningen av propositionen

Riksdagen har fått upplysning om konventionen och rekommendationen 1994. På åtgärd av Finlands ILO-delegation gick man på nytt igenom möjligheterna att ratificera konventionen 2002. Den konvention som Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa (ECE) utarbetat om gränsöverskridande effekter av industriolyckor har satts i kraft genom en förordning av republikens president (FördrS 26/2000). Konventionen har trätt i kraft för Finlands del 1999.

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid social- och hälsovårdsministeriet.

För denna regeringsproposition erhöles 2006 utlåtanden av handels- och industriministeriet, kommunikationsministeriet, justitieministeriet, inrikesministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, Finlands näringsliv rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf, Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf, Företagarna i Finland rf och Statens arbetsmarknadsverk, som tillstyrkte ratificering av konventionen. År 2008 behandlades och godkändes propositionen också av Finlands ILO-delegation. Därefter har propositionen uppdaterats.

Ärendet behandlades 2011 i Finlands ILO-delegation, som beslutade föreslå godkännande av konventionen. För förslaget erhöles 2011 utlåtanden av arbets- och näringsministeriet och miljöministeriet. I samband med beredningen 2012 har utlåtande begärts av Finlands Fackförbunds Centralorganisation

FFC rf, Finlands näringsliv rf, Akava ry, Kommunala arbetsmarknadsverket, Statens arbetsmarknadsverk, justitieministeriet, arbets- och näringsministeriet, inrikesministeriet, miljöministeriet och Ålands landskapsregering. Vid den fortsatta beredningen av propositionen har de synpunkter som kommit fram beaktats. Utlåtande för beredningen av denna regeringsproposition har lämnats av inrikesministeriet, miljöministeriet, arbets- och näringsministeriet, Finlands näringsliv rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf, Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf, Akava ry, Finlands Kommunförbund och Statens arbetsmarknadsverk och Ålands landskapsregering.

Inrikesministeriet konstaterade i sitt utlåtande att utkastet till regeringspropositionen är heltäckande med välunderbyggd motivering bl.a. om att konventionens bestämmelser om förebyggande av storolyckor redan har genomförts i den nationella lagstiftningen i Finland. Inrikesministeriet framhöll i sitt utlåtande att det i utkastet till regeringsproposition bör lyftas fram att kompetensen hos säkerhets- och kemikalieverkets inspektörer spelar en viktig roll i inspektionsverksamheten.

Miljöministeriet konstaterade i sitt utlåtande att ministeriet anser det vara positivt att Finland avser att godkänna konventionen om förebyggande av storolyckor inom industrin. Miljöministeriet föreslog ändringar i den finskspråkiga formuleringen av artiklarna 17 och 22. Miljöministeriet beviljade social- och hälsovårdsministeriet föredragningsställstånd till den del propositionen faller inom miljöministeriets ansvarsområde.

Arbets- och näringsministeriet hade ingenting att anmärka på i propositionen. Arbets- och näringsministeriet beviljade social- och hälsovårdsministeriet föredragningsställstånd till den del propositionen faller inom arbets- och näringsministeriets ansvarsområde.

Finlands näringsliv rf hade ingenting att anmärka på propositionen.

Enligt löntagarorganisationerna FFC rf:s, STTK rf:s och Akava ry:s utlåtande anser löntagarorganisationerna att det är viktigt att ILO:s konvention nr 174 ratificeras av Fin-

land. Organisationerna konstaterade i sitt utlåtande att lagstiftningen i Finland omfattar de frågor som definieras i konventionen. Organisationerna framhöll i sitt utlåtande att arbetsmarknadsorganisationerna har varit med och att de även i fortsättningen ska vara med och utveckla denna lagstiftning.

Kommunförbundet konstaterade i sitt utlåtande att innehållet i konventionen redan har genomförts i och med Seveso II-direktivet bl.a. i kemikalie- och räddningslagstiftningen. Kommunförbundet konstat-

erade i sitt utlåtande att utkastet till regeringssproposition stöder gällande praxis.

Ålands landskapsregering hade ingenting att anmärka på i propositionen. Landskapsregeringen konstaterade att konventionen inte innehåller bestämmelser som står i strid med självstyrelselagen eller annan landskapslagstiftning. Genomförandet av konventionen i landskapet kommer inte att föranleda lagändringar.

myndigheter och arbetsmarknadsparter representerade.

Artikel 5. Artikeln gäller ett system för identifiering av anläggningar med risk för storolyckor, som är baserat på en förteckning över farliga ämnen eller kategorier av farliga ämnen med respektive tröskelmängder, och dess uppdatering.

I Finland är identifieringen av anläggningar med risk för storolyckor baserad på bestämmelserna i industrikemikalieförordningen och dess bilagor om hur omfattningen av verksamheten bedöms med hjälp av summan av de relationstal som bestäms utifrån mängderna av kemikalier och hur farliga kemikalier är. Summan uträknas separat för hälsofarliga, miljöfarliga samt brand- och explosionsfarliga kemikalier på det sätt som bestäms närmare i förordningen.

Industrikemikalieförordningen innehåller bestämmelser om återkommande inspektioner av industrianläggningar som bedriver omfattande hantering och upplagring farliga kemikalier. Produktionsanläggningarna inspekteras periodiskt beroende på om de är skyldiga att utarbeta en säkerhetsrapport eller en handling över säkerhetsprinciperna, vilket i sin tur beror på den mängd farliga kemikalier som produktionsanläggningen hanterar. Tillsynen över omfattande industriell verksamhet hör till Säkerhets- och kemikalieverket, som parallellt med tillsynsuppgifterna även deltar i nationellt och internationellt samarbete och beredning av lagstiftningen. Miljö-, räddnings- och arbetarskyddsmyndigheterna samarbetar i fråga om inspektionsverksamheten.

Tillsynen över liten obetydlig industriell verksamhet hör till räddningsmyndigheten till vilken verksamhetsutövaren är skyldig att anmäla sin verksamhet. Räddningsmyndigheten sänder uppgifterna om anmälningarna till Säkerhets- och kemikalieverket.

Artikel 6. I artikeln finns en bestämmelse som ålägger myndigheterna att vidta särskilda åtgärder för att skydda konfidentiell information som överlämnats och vars yppande skulle kunna förorsaka skada för en arbetsgivares rörelse.

Bestämmelsen motsvaras av bestämmelserna om tystnadsplikt i lagen om ofentlighet i myndigheternas verksamhet

(621/1999), räddningslagen och lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen.

Del III Arbetsgivares ansvar

Identifikation och underrättelse

Artiklarna 7 och 8. Artiklarna gäller identifikation av och underrättelse om anläggningar med risk för storolyckor. Arbetsgivare ska, med utgångspunkt i det system som avses i artikel 5, identifiera alla anläggningar under deras kontroll med risk för storolyckor och göra behövliga anmälningar till myndigheterna och på förhand underrätta om permanent stängning av en sådan anläggning.

Den skyldighet att inhämta information som avses i 7 § i kemikaliesäkerhetslagen förutsätter att verksamhetsutövaren, i fråga om de farliga kemikalier eller explosiva varor som utövaren tillverkar, hanterar och upplagrar, ska skaffa sig sådan information om de fysikaliska, kemiska, brand- och explosionsfarliga samt hälso- och miljöfarliga egenskaperna och klassificeringen av dessa som skäligen kan fås och som är tillräckliga för att de förpliktelser som föreskrivs i nämnda lag ska kunna uppfyllas. Till dessa hör skyldigheten att ansöka om tillstånd för omfattande industriell hantering och upplagring av en farlig kemikalie eller skyldigheten att till räddningsmyndigheten anmäla liten industriell hantering. Detsamma gäller även den skyldighet som avses i lagens 133 § att till myndigheten anmäla att verksamheten vid en produktionsanläggning upphör helt eller delvis eller avbrott i verksamheten som räcker längre än ett år. Närmare bestämmelser om anmälningskyldigheten ingår i industrikemikalieförordningen.

Åtgärder på anläggningsnivå

Artikel 9. Artikeln gäller arrangemangen vid anläggningarna och förutsätter att arbetsgivaren upprättar och vidmakthåller ett dokumenterat system för kontroll av olycksrisker, som omfattar bl.a. identifikation och analys av faror och bedömning av risker, tekniska åtgärder, organisatoriska åtgärder, nödsituationer, åtgärder för att begränsa kon-

sekvenserna av en storolycka, samråd med arbetstagare och deras representanter samt förbättring av systemet.

I 30 § i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om åtgärder för förebyggande av storolyckor som föranleds av farliga kemikalier. Enligt bestämmelsen ska verksamhetsutövaren upprätta ett dokument där verksamhetsprinciperna för förebyggande av storolyckor presenteras. Om risken för en storolycka är anmärkningsvärd ska verksamhetsutövaren upprätta en säkerhetsrapport, där verksamhetsutövaren visar sina verksamhetsprinciper för förebyggande och begränsning av storolyckor samt ger nödvändiga upplysningar om den organisation och det säkerhetsledningssystem som behövs för att dessa ska kunna iakttas.

Kemikaliesäkerhetslagens 28 § gäller en intern räddningsplan. En verksamhetsutövare som bedriver omfattande industriell hantering och upplagring ska upprätta en plan i vilken man fastställer de åtgärder med vilka man avvärrer verkningarna av en olycka som kan förutses, begränsar följderna så att de blir så små som möjligt samt gör förberedelser för att spåren efter en olycka ska kunna undanröjas och miljön rengöras. I industrikemikalieförordningen ingår närmare bestämmelser om uppgörandet av interna räddningsplaner, om deras innehåll, förnyandet av dem, övningar enligt dem och om ingivande av räddningsplaner till tillsynsmyndigheterna.

Enligt 27 § i industrikemikalieförordningen ska räddningsplanen granskas åtminstone med tre års intervaller. Den ska justeras och uppdateras allteftersom ändringar i produktionsanläggningen och arrangemangen inom räddningsväsendet, den ökande tekniska sakkunskapen och den ökande kannedomen om åtgärder som ska vidtas för att förebygga storolyckor kräver det. Den uppdaterade planen ska tillställas räddningsmyndigheten. Genom övningar ska man försäkra sig om att räddningsplanen fungerar. Övningar ska hållas minst vart tredje år.

Utöver kemikaliesäkerhetslagen och industrikemikalieförordningen finns det bestämmelser om förebyggande och bekämpning av risker för storolyckor för arbetstagare i arbetarskyddslagen. I arbetarskyddslagen krävs

att arbetsgivaren, när ett verksamhetsprogram för arbetarskyddet upprättas och bedöms, ska beakta den risk för storolycka som finns på arbetsplatsen.

Enligt statsrådets beslut om avvärrande av riskerna för storolyckor för arbetstagare ska arbetsgivaren dessutom i all verksamhet på arbetsplatsen fortgående vidta åtgärder för förebyggande av riskerna för storolyckor och för begränsning av följderna av dem.

Säkerhetsrapport

Artiklarna 10–12. Artiklarna anknuter till säkerhetsrapporten och översynen av den. Arbetsgivaren ska inom en viss tid utarbeta en säkerhetsrapport som är baserad på de krav som avses i artikel 9. Säkerhetsrapporten ska ses över och uppdateras. Arbetsgivare ska informera myndigheterna om säkerhetsrapporten.

I industrikemikalieförordningen finns bestämmelser som kompletterar kemikaliesäkerhetslagen i fråga om inlämnande av säkerhetsrapporten till Säkerhets- och kemikalieverket innan verksamheten inleds. Verket bedömer om åtgärderna är tillräckliga och kan vid behov begära kompletterande uppgifter till säkerhetsrapporten. Innan Säkerhets- och kemikalieverket fattar sina slutsatser kan verket begära utlåtande i ärendet av regionförvaltningsverkets ansvarsområde för arbetarskyddet, den regionala närings-, trafik- och miljöcentralen och räddningsmyndigheten.

I industrikemikalieförordningen och dess bilagor ingår närmare bestämmelser om de förpliktelser som gäller förebyggande av risk för storolyckor samt om innehållet i nödvändiga verksamhetsprinciper och säkerhetsrapporter, om skyldigheterna att förnya och revidera dem och om tidpunkterna för detta, om behandlingen av säkerhetsrapporterna samt om verksamhetsutövarnas skyldigheter att samarbeta för att förebygga storolyckor.

Olycksrapportering

Artiklarna 13 och 14. Artiklarna handlar om att informera och rapportera om en olycka. Arbetsgivaren ska informera behörig myndighet och andra organ utsedda för detta

ändamål så snart som en storolycka inträffar och upprätta en detaljerad rapport med förslag till åtgärder genom vilka olyckan kunde ha undvikits.

Enligt 98 § i kemikaliesäkerhetslagen ska en allvarlig olycka som skett i en produktionsanläggning av verksamhetsutövaren utan dröjsmål anmälas till den tillsynsmyndighet som saken gäller – Säkerhets- och kemikalieverket eller räddningsmyndigheten. Om anmälan görs till den sistnämnda myndigheten anmäler den olyckan till Säkerhets- och kemikalieverket, som vid behov kan undersöka en olycka som inträffat också på en dylik plats, om olyckan är så allvarlig eller behovet att förebygga en sådan olycka ger skäl till det. I anmälan ska olycksituationen beskrivas och tillsynsmyndigheten ges de utredningar som är nödvändiga med tanke på de åtgärder som har vidtagits för att förebygga långtidsverknningar av olyckan och för att förebygga motsvarande olyckor i framtiden. Närmare bestämmelser om innehållet i anmälningar och rapporter om olyckor ingår i industrikemikalieförordningen.

Dessutom finns det bestämmelser om utredning av storolyckor och tillbud till storolyckor i lagen om säkerhetsutredning av olyckor och vissa andra händelser.

Del IV Behöriga myndigheters ansvar

Beredskap utanför området för nödsituationer

Artikel 15. Artikel 15 gäller beredskap för nödsituationer utanför området för anläggningen och förutsätter att myndigheten upprättar och uppdaterar en räddningsplan för anläggningar med risk för storolycka i samarbete med andra myndigheter.

Enligt räddningslagens 48 § ska räddningsverket i samarbete med den berörda verksamhetsidkaren göra upp en extern räddningsplan för ett område där det finns sådan produktionsanläggning med risk för storolycka som avses i 15 § i industrikemikalieförordningen med tanke på en olycka i anläggningen. När planen görs upp ska de invånare som riskerar att utsättas för fara höras, information ges om planen och samarbete bedrivs i tillräcklig grad med myndigheterna i berörda och angränsande om-

råden. Närmare bestämmelser om den externa räddningsplanen finns i inrikesministeriets förordning om externa räddningsplaner för objekt som medför särskild risk (406/2011).

Artikel 16. Artikel 16 gäller myndigheters skyldighet att utan dröjsmål informera om säkerhetsåtgärder till de delar av allmänheten som kan tänkas bli berörda av en storolycka samt till berörda stater, när en storolycka skulle kunna ha gränsöverskridande effekter.

Räddningslagens 27 § handlar om vad som ska ingå i räddningsverksamheten. Enligt den ska räddningsverket sörja för varning av befolkningen vid tillbud och olyckor samt det larmsystem som behövs för detta. Enligt 48 § i räddningslagen och 6 § i förordning 406/2011 ska räddningsverket i samarbete med den berörda verksamhetsidkaren informera befolkningen om risken för storolycka och räddningsverket ska fortlöpande ha information som är viktig med tanke på befolkningens säkerhet tillgänglig för befolkningen åtminstone hos räddningsverket och på räddningsverkets webbplats.

För förhindrande av sådana verknningar av olyckor vilka sträcker sig utanför landets gränser gäller, enligt 129 § i kemikaliesäkerhetslagen, det som har överenskommit i konventionen om gränsöverskridande effekter av industriolyckor (FördrS 26/2000). Närmare bestämmelser om verkställandet av konventionen i fråga, t.ex. om tilläggsutredningar om de anläggningar som hör till konventionens tillämpningsområde, ingår i industrikemikalieförordningen.

Lokalisering av anläggningar med risk för storolyckor

Artikel 17. Artikel 17 gäller en lokaliseringspolitik genom vilken myndigheterna ska säkra att anläggningar med risk för storolyckor separeras från områden med arbetsplatser och bostäder samt allmänna inrättningar och att de åtgärder som planerats för anläggningarna i fråga följer de allmänna principerna i konventionen. Artikel 17 ålägger den behöriga myndigheten att utarbeta ett åtgärdsprogram för ändamålsenlig lokalisering av anläggningar med risk för storolyckor.

Lagstiftningen i Finland uppfyller konventionens bestämmelser om åtgärdsprogram.

Områdesanvändningen grundar sig på ett system för planering i vilken det ingår riksomfattande mål för områdesanvändningen, landskapsplaner, generalplaner och detaljplaner. De riksomfattande målen för områdesanvändningen förutsätter att man vid områdesanvändningen fäster uppmärksamhet vid att förebygga olägenheter och risker för människors hälsa och undanröja existerande olägenheter. Dessutom ställs det i de riksomfattande målen för områdesanvändningen villkor för planeringen av områdesanvändningen. Villkoren gäller avstånden mellan funktioner som föranleder skadliga verkningar på hälsan eller risk för olyckor och funktioner som är känsliga för sådan påverkan, liksom också avstånden mellan anläggningar med risk för storolyckor, rutter för transport av farliga ämnen och kemikaliebängårdar som betjänar dem och bostadsområden, områden för allmänna funktioner och känsliga naturområden. Enligt 24 § 2 mom. i markanvändnings- och bygglagen ska de riksomfattande målen för områdesanvändningen beaktas så att möjligheterna att uppnå dem främjas vid planering på landskapsnivå och vid annan planering av områdesanvändning. Därutöver förutsätter kraven på generalplanens innehåll enligt 39 § 2 mom. 5 punkten i markanvändnings- och bygglagen att det ges möjligheter till en trygg och sund livsmiljö. Enligt kraven på detaljplanens innehåll i 54 § 2 och 3 mom. i markanvändnings- och bygglagen ska planen utarbetas så att det skapas förutsättningar för en hälsosam och trygg livsmiljö och utan att den leder till att kvaliteten på någons livsmiljö försämras avsevärt på ett sätt som inte är motiverat med beaktande av detaljplanens syfte.

Inspektion

Artikel 18. Artikelns förutsätter att den behöriga myndigheten ska ha kompetent personal och att personalen vid behov får yrkesmässigt och tekniskt stöd för att bedöma överensstämmelsen mellan den nationella lagstiftningen och konventionen. Av experter som inspekterar industrianläggningar med

risk för storolyckor krävs, när tjänsten söks, antingen högre teknisk eller naturvetenskaplig högskoleexamen eller ingenjörsexamen. Innan inspektören ensam börjar utföra inspektioner utför han sådana tillsammans med en erfaren inspektör och bereder inspektionsberättelsen. Dessutom deltar inspektören i sådan utbildning som anknyter till ämnet (driftsövervakare) och ordnas av Säkerhets- och kemikalieverket eller utomstående organisationer och bereder tillståndsbeslut och anmälningar samt bedömer säkerhetsrapporter handledt av en erfaren inspektör.

Dessutom förutsätts i artikeln att representanter för arbetsgivaren och representanter för arbetstagarna på en anläggning med risk för storolyckor ska ha tillfälle att följa med inspektörer som övervakar tillämpningen av konventionen i praktiken.

Bestämmelser om den utbildning som krävs och behörighetsvillkoren inom räddningsväsendet ingår i 8 kap. i räddningslagen. Staten sköter yrkesutbildningen inom räddningsväsendet och utbildningen för den ledande och specialiserade personalen inom befolkningsskyddet. Närmare bestämmelser om hur utbildningen ordnas ingår i lagen om Räddningsinstitutet (607/2006) och statsrådets förordning om Räddningsinstitutet (658/2006).

I 7 § i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen föreskrivs om rätten för arbetsgivaren och dennes företrädare, arbetarskyddsfullmäktigen och övriga arbetstagare som saken gäller att vara närvarande vid inspektioner på arbetsplatsen samt att under inspektionen framföra sin uppfattning och ställa frågor samt få information om inspektionen och om de fortsatta åtgärderna som gäller den. På begäran ska inspektören samtala på tumanhand med dessa personer antingen på arbetsplatsen eller vid behov på någon annan plats angående de frågor som gäller dem och som är föremål för tillsynen. I de fall då inspektionens art eller omfattning förutsätter det kan inspektören begränsa det antal personer som deltar i inspektionen eller föreslå att antalet deltagare utökas.

Artikel 19. Artikelns gäller myndighetens rätt att suspendera verksamheten vid en pro-

duktionsanläggning, när den utgör ett överhängande hot om storolycka.

Enligt 109 § i kemikaliesäkerhetslagen om begränsning av en produktionsanläggningens verksamhet ska tillsynsmyndigheten förbjuda användningen av en produktionsanläggning eller en del av den eller helt eller delvis återkalla tillståndet att bedriva verksamhet, om det har konstaterats allvarliga brister i de åtgärder som verksamhetsutövaren har vidtagit för att förebygga och begränsa olyckor. Förbudet kan förenas med administrativa tvångsåtgärder, såsom förpliktande beslut förenat med vite, användningsförbud eller hot om tvångsutförande, vilka används för att avhjälpa arbetarskyddsmässiga missförhållanden på arbetsplatsen.

På motsvarande sätt får räddningsmyndigheten med stöd av 81 § i räddningslagen vid behov avbryta sådan verksamhet som medför risk för olyckor. Om en brist eller ett missförhållande på arbetsplatsen medför fara för arbetstagarnas liv eller risk för förlorad hälsa, kan arbetarskyddsmyndigheten förbjuda att sådana maskiner, arbetsredskap eller andra tekniska anordningar, produkter eller arbetsmetoder används eller att sådant arbete fortgår som medför en risk tills de lagstridiga förhållandena har rättats till eller undanröjts.

Del V Rättigheter och skyldigheter för arbetstagare och deras representanter

Artikel 20. I artikeln finns bestämmelser om arbetstagarnas och deras representanters rätt till samarbete vid en anläggning med risk för storolyckor i frågor som gäller trygghet av säkerheten i arbetet samt de faror och följder som är förbundna med anläggningen. Arbetstagarna och deras representanter ska ha rätt att få information om alla föreskrifter, instruktioner och rekommendationer som utfärdats av den behöriga myndigheten, säkerhetsrapporter, planer för och rutiner vid en nödsituation samt olycksrapporter. Dessutom ska de ha rätt att bli instruerade och tränade i praxis och rutiner som ska följas om en olycka inträffar. De ska ha rätt att sluta arbeta när en nära förestående fara för en olycka föreligger utan att detta ska vara till nackdel för dem och rätt att diskutera med arbets-

givaren sådana potentiella faror de anser kunna ge upphov till en olycka och ha rätt att informera den behöriga myndigheten om dessa faror.

Bestämmelser om samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare finns i 17 § i arbetarskyddslagen. Arbetsgivaren och arbetstagarna ska tillsammans upprätthålla och förbättra säkerheten på arbetsplatsen. Arbetsgivaren ska i tillräckligt god tid ge arbetstagarna behövlig information om sådant som påverkar säkerheten, hälsan och andra arbetsförhållanden på arbetsplatsen samt om bedömningar och andra utredningar och planer som gäller dessa frågor. Arbetsgivaren ska också se till att dessa frågor behandlas på lämpligt sätt och i tillräckligt god tid mellan arbetsgivaren och arbetstagarna eller företrädare för dem. Dessutom krävs det i 44 § i arbetarskyddslagen att om det i arbetet hanteras eller på arbetsplatsen förvaras ämnen som kan orsaka en storolycka, ska arbetstagarna ges nödvändig undervisning och anvisningar om hur riskerna ska avvägras samt om tillvägagångssättet i olycksituationer. Vid behov ska även övningar anordnas. Arbetet ska även i övrigt ordnas så att risken för brand, explosion, drunkning eller andra olyckor är så liten som möjligt.

Bestämmelser om samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare ingår även i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen och statsrådets beslut om avvägrande av riskerna för storolyckor för arbetstagare.

Bestämmelser om arbetstagarens rätt att vägra utföra arbete finns i 23 § i arbetarskyddslagen. Enligt den har arbetstagaren rätt att vägra utföra ett arbete om arbetet medför allvarlig fara för arbetstagarens eller andra arbetstagarers liv eller hälsa. Arbetsgivaren eller dennes företrädare ska så snart som möjligt underrättas om att arbetet inte utförs. Rätten att vägra utföra arbete kvarstår till dess arbetsgivaren har avlägsnat riskfaktorerna eller annars sett till att arbetet kan utföras tryggt.

I 36 § i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen finns bestämmelser om arbetarskyddsfullmäktigens rätt att avbryta sådant arbete som medför omedelbar och allvarlig

risk för arbetstagarens liv eller hälsa. Arbetsgivaren eller dennes företrädare ska omedelbart informeras om avbrottet.

Artikel 21. I artikeln krävs att arbetstagarerna iakttar all praxis och alla rutiner som hänför sig till förebyggandet av storolyckor och kontroll av händelseförlopp som sannolikt kan leda till en storolycka samt följer alla rutiner vid nödsituationer om en storolycka skulle inträffa.

I 18 § i arbetarskyddslagen åläggs arbetstagarerna att allmänt iaktta de föreskrifter och anvisningar som arbetsgivaren meddelar i enlighet med sina befogenheter. Arbetstagarerna ska iaktta den ordning och renlighet samt omsorgsfullhet och försiktighet som arbetet och arbetsförhållandena förutsätter och som behövs för att upprätthålla säkerhet och hälsa. Varje arbetstagare ska även i sitt arbete i enlighet med sin erfarenhet, den undervisning och handledning som arbetsgivaren gett samt sin yrkesskicklighet med till buds stående medel sörja för såväl sin egen som övriga arbetstagares säkerhet och hälsa.

På motsvarande sätt förutsätts det i statsrådets beslut om avvärjande av riskerna för storolyckor för arbetstagare att arbetstagarerna ska iaktta de föreskrifter och anvisningar som arbetsgivaren meddelat för förebyggande och avvärjande av risken för en storolycka.

Del VI Ansvar för exporterande stater

Artikel 22. Artikeln gäller ett exporterande lands skyldighet att meddela alla importerande länder om landet har förbjudit användningen av något farligt ämne eller tekniska metoder i egenskap av potentiellt källa till storolycka. I Finland har inte några farliga ämnen, tekniska metoder eller processer särskilt förbjudits på grund av risken för storolyckor.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 689/2008 om export och import av farliga kemikalier gäller kemikalier som är förbjudna eller underkastade stränga restriktioner i syfte att skydda människors hälsa och miljön inom unionens område. Förordningen förutsätter en exportanmälan eller ett förhandsgodkännande av det importerande landet innan de kemikalier som anges i bi-

laga 1 i förordningen kan exporteras från unionen. Genom förordningen i fråga genomfördes förpliktelseerna i Rotterdamkonventionen om förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats för vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel i internationell handel (FördrS 107/2004). Förordningen är som sådan direkt tillämplig rätt. Bestämmelser om detaljerna i genomförandet finns i 42 § i kemikalielagen som gäller export av kemikalier.

Med export i fråga om farliga kemikalier avses export av kemikalier som är underkastade restriktioner till tredjeländer. Dessa kemikalier är uppräknade i del 1 i bilaga I och i bilaga V av förordningen. Den som exporterar sådana kemikalier som avses i del 1 i bilaga I till tredjeländer ska göra en exportanmälan enligt artikel 7 till vart och ett av tredjeländerna innan kemikalien exporteras och därefter före exporten vart kalenderår. Anmälan görs till Finlands miljöcentral, som är den nationella myndighet som avses i förordningen. Finlands miljöcentral sänder anmälan vidare till kommissionen, som sänder den till mottagarlandets behöriga myndighet.

Kemikaliesäkerhetslagens 106 § gäller förbjudande av en produkt eller en explosiv vara. Om en produkt som avses i kemikaliesäkerhetslagen eller en explosiv vara inte uppfyller bestämmelserna i kemikaliesäkerhetslagen eller vid sedvanliga och förutsägbara användningsförhållanden kan äventyra människors säkerhet eller orsaka fara för miljö eller egendom, ska Säkerhets- och kemikalieverket förbjuda verksamhetsutövaren att tillverka den, att släppa ut den på marknaden, att saluföra, sälja eller annars överlåta den i samband med näringsverksamhet.

Del VII Slutbestämmelser

Procedurbestämmelserna genomförs på behörigt sätt.

I den rekommendation som kompletterar konventionen behandlas internationellt informationsutbyte, nationella åtgärdsprogram inom andra än de områden som omfattas av konventionen, system för att kompensera arbetstagare för storolyckor och multinationella företags skyldighet att utan åtskillnad ha

hand om säkerheten vid anläggningarna oavsett i vilket land dessa är belägna.

2 Lagförslag

1 §. Paragrafen innehåller en sedvanlig blankettlags bestämmelse om sättande i kraft av alla de bestämmelser i konventionen som hör till lagstiftningens område. För de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen redogörs nedan i det avsnitt som behandlar behovet av riksdagens samtycke.

2 §. Paragrafen innehåller den sedvanliga bestämmelsen om ikraftträdandet, enligt vilken bestämmelser om sättandet i kraft av konventionens övriga bestämmelser och om lagens ikraftträdande utfärdas genom förordning av statsrådet. Lagen avses träda i kraft samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del.

3 Ikraftträdande

Konventionen trädde i kraft internationellt den 3 januari 1997 när det hade förflutit tolv månader efter den dag då Internationella arbetsbyrån eller arbetsorganisationens generaldirektör hade registrerat två medlemsstaters ratifikationer. Därefter träder konventionen i kraft för respektive medlemsstat tolv månader efter den dag då dess ratifikation har registrerats.

En medlemsstat som har ratificerat konventionen kan, då tio år förflutit från den dag då konventionen först trätt i kraft, säga upp den genom en skrivelse som sänds till Internationella arbetsbyråns generaldirektör för registrering. Uppsägningen får inte verkan förrän ett år efter den dag då den har registrerats. En medlemsstat som inte inom ett år efter utgången av nämnda tioårsperiod utnyttjar sin uppsägningsrätt, är bunden att följa konventionen under följande period om tio år. Konventionen får sägas upp efter varje period om tio år.

Enligt 18 § 6, 7 och 10 punkten i självstyrelselagen för Åland har landskapet lagstiftningsbehörighet i fråga om allmän ordning och säkerhet, brand- och räddningsväsendet, byggnads- och planväsendet, natur- och miljövård samt vattenrätt. Frågor som gäller

brand- och räddningsväsendet behandlas i artikel 15 i konventionen. Frågor som gäller byggnads- och planväsendet behandlas i artikel 17 i konventionen. Frågor som gäller natur- och miljövård behandlas i artikel 15 i konventionen. I fråga om den lagstiftningskontroll av landskapslagar som avses i 19 § i självstyrelselagen har även hanteringen av farliga kemikalier och explosiva varor ansetts höra till landskapets lagstiftningsbehörighet med stöd av 18 § 12 och 22 punkten i självstyrelselagen, som gäller hälso- och sjukvård och näringsverksamhet. I landskapet har rikets ovannämnda kemikaliesäkerhetslag satts i kraft genom en landskapslag och landskapsförordning. Därmed gäller en del av konventionens bestämmelser, som annars hör till arbetsrätt och befolkningsskydd med tanke på fördelningen av lagstiftningsbehörigheten mellan riket och landskapet, sådana ovannämnda frågor som faller inom landskapets lagstiftningsbehörighet.

Av denna orsak ska lagtinget ge sitt bifall till en sådan författning om sättande i kraft av internationella överenskommelser som avses i 59 § 1 mom. i självstyrelselagen för Åland så att bestämmelserna också träder i kraft i landskapet Åland.

4 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordning

4.1 Utgångspunkter för bedömningen

I enlighet med 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande för sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller annars har avsevärd betydelse, eller som enligt grundlagen av någon annan anledning kräver riksdagens godkännande.

En bestämmelse om ett fördrag eller någon annan internationell förpliktelse ska anses höra till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om bestämmelsen i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen ska

regleras i lag eller om det finns lagbestämmelser om den sak som bestämmelsen gäller eller om det enligt rådande uppfattning i Finland ska lagstiftas om saken. Detta är fallet oavsett om bestämmelsen strider mot eller överensstämmer med en lagbestämmelse i Finland (GruU 11/2000 rd, GruU 12/2000 rd och GruU 19/2010 rd).

Med blandavtal avses avtal i vilka parter är både Europeiska unionen och en eller flera av unionens medlemsstater. Med blandavtal jämställs även sådana avtal där EU inte kan vara avtalspart, men där de stater som är avtalspart handlar på unionens vägnar (GruU 16/2004 rd). Riksdagen har av hävd godkänt sådana blandade avtal men bara till den del de ingår i Finlands behörighet (GruU 16/2004 rd, GruU 6/2005 rd, GruU 56/2010 rd och GruU 62/2010 rd).

Grundlagsutskottet har ansett det vara viktigt att regeringspropositioner om fördrag som involverar delad behörighet för unionen och medlemsstaterna måste beredas med tillbörlig hänsyn till behörighetsfördelningen. Av propositionerna ska det framgå till vilka delar fördragen ingår i Finlands behörighet (GruU 6/2011 rd, GruU 6/2005 rd och GruU 62/2010 rd).

4.2 Bestämmelser som faller inom Finlands befogenhet

I artiklarna 2–6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, nedan EUF-fördraget, föreskrivs om hur befogenheterna fördelas mellan unionen och medlemsstaterna. Enligt artikel 4 i EUF-fördraget ska unionen ha delad befogenhet med medlemsstaterna om den genom fördragen tilldelas en befogenhet som inte omfattas av de områden som avses i artiklarna 3 och 6. I artikel 3 uppräknas de områden där unionen har exklusiv befogenhet och i artikel 6 de områden där unionen ska ha befogenhet att vidta åtgärder för att stödja, samordna eller komplettera medlemsstaternas åtgärder. Miljövärd hör inte till de områden som nämns i artiklarna 3 och 6. När fördragen tilldelar unionen en befogenhet som ska delas med medlemsstaterna på ett visst område, får unionen och medlemsstaterna, enligt artikel 2.2 i EUF-fördraget, lagstifta och anta rättsligt bindande

akter på detta område. Medlemsstaterna ska utöva sin befogenhet i den mån som unionen inte har utövat sin befogenhet.

Bestämmelser om unionens interna befogenhet i ärenden som gäller miljövärd finns i unionens grundfördrag. Enligt artikel 191.1 i EUF-fördraget ska målen för unionens miljöpolitik vara att bevara, skydda och förbättra miljön, skydda människors hälsa, utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt och att främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem, särskilt för att bekämpa klimatförändringen. Enligt artikel 191.4 ska unionen och medlemsstaterna inom sina respektive kompetensområden samarbeta med tredjeland och med behöriga internationella organisationer. Den sekundärlagstiftning som ska genomföra artikel 191 utfärdas med stöd av artikel 192. Den lagstiftning som utfärdas med stöd av artikeln består av miniminormer. Av artikel 193 framgår att detta inte ska hindra någon medlemsstat från att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder. Nationella åtgärder får inte stå i strid med bestämmelserna i grundfördragen inklusive artikel 34 i EUF-fördraget.

Av de ovanstående bestämmelserna i fördragen följer att Europeiska unionen och dess medlemsstater i princip har delade befogenheter inom området för konventionen.

Bestämmelser om förhållandet mellan unionens interna befogenhet och den externa befogenheten att ingå avtal finns i artiklarna 3 och 216 i EUF-fördraget. Enligt artikel 216.1 får unionen ingå avtal med ett eller flera tredjeländer eller internationella organisationer då ingåendet av avtal kan komma att inverka på gemensamma regler eller räckvidden för dessa. Enligt artikel 3.2 i EUF-fördraget ska unionen ha exklusiv befogenhet att ingå ett sådant avtal i den mån ingåendet kan påverka gemensamma regler eller ändra räckvidden för dessa. Bestämmelserna om unionens exklusiva avtalsbefogenhet i artikel 3.2 grundar sig på EU-domstolens rättspraxis i fråga om unionens externa befogenhet (RP 23/2008 rd). Enligt EU-domstolens praxis ska medlemsstaterna, i synnerhet när gemenskapen har antagit gemensamma regler — oavsett form — för genomförandet av en i fördraget föreskriven

gemensam politik, inte längre anses ha rätt att vare sig individuellt eller ens gemensamt ingå avtal med tredjeländer om förpliktelser som kan inverka på dessa bestämmelser eller förändra deras räckvidd (mål 22/70, kommissionen mot rådet). Unionen får extern befogenhet genom att den utövat sin interna befogenhet när de internationella åtagandena omfattas av tillämpningsområdet för de gemensamma bestämmelserna eller i vart fall av ett område som redan i stor utsträckning regleras av sådana bestämmelser (mål C-469/98, kommissionen mot Finland).

Unionen har utövat sin interna befogenhet genom att anta Seveso II-direktivet. Seveso II-direktivet har antagits med stöd av artikel 175.1 i fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen (medbeslutandeförfarande), numera artikel 192.1 i EUF-fördraget.

Protokoll nr 25 om utövandet av delade befogenheter, som fogats till grundfördragen, gäller artikel 2.2 i EUF-fördraget. I protokollet sägs att när unionen vidtar åtgärder på ett visst område ska tillämpningsområdet för detta befogenhetsutövande endast omfatta de delar som styrs av unionsakten i fråga och således inte omfatta hela området.

Unionen har utgående från vad som sagts ovan exklusiv befogenhet att godkänna bestämmelserna i konventionen då unionen har utövat sin interna befogenhet i de frågor som avses där. Till övriga delar faller bestämmelserna i konventionen inom Finlands befogenhet.

4.3 Bestämmelser som hör till området för lagstiftningen

Bestämmelserna i artikel 1 i konventionen, som gäller konventionens tillämpningsområde och dess begränsningar hör till området för lagstiftningen, eftersom de anknyter till industriell hantering av farliga kemikalier, om vilken det finns bestämmelser i kemikaliesäkerhetslagen.

Bestämmelserna i artikel 3 gäller tolkningen av begreppen i konventionen, dvs. farligt ämne, anläggning med risk för storolyckor, storolycka och säkerhetsrapport. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det finns bestämmelser om motsvarande begrepp i kemikaliesäkerhetslagen.

Bestämmelserna i artikel 4 gäller nationell politik för skydd mot risk för storolyckor och dess genomförande. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det finns bestämmelser om arbetsgivares, arbetstagares och myndigheters förpliktelser att ha beredskap för storolyckor genom särskilda planer i kemikaliesäkerhetslagen, arbetarskyddslagen och räddningslagen.

Bestämmelsen i artikel 6 gäller myndigheternas skyldighet att vidta särskilda åtgärder för att skydda konfidentiell information vars yppande skulle kunna förorsaka skada för en arbetsgivares rörelse. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, räddningslagen och lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen föreskrivs om skyddet av affärs- eller yrkeshemligheter.

Bestämmelserna i artiklarna 7-14 gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om vilka det föreskrivs genom lag enligt 80 § i grundlagen. Bestämmelserna hör redan på grund av detta till området för lagstiftningen.

Bestämmelsen i artikel 7 gäller identifiering av anläggningar med risk för storolyckor. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om verksamhetsutövarens skyldighet att skaffa sig tillräcklig information om egenskaperna hos och klassificeringen av de farliga kemikalier som verksamhetsutövaren tillverkar, hanterar och upplagrar för att kunna uppfylla sina andra förpliktelser.

Bestämmelserna i artikel 8 gäller arbetsgivarens skyldighet att underrätta behörig myndighet om anläggningar med risk för storolyckor och om stängning av en sådan anläggning. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om tillstånd som behövs för omfattande industriell hantering och upplagring av farliga kemikalier och om stängning av eller avbrott i verksamheten vid en produktionsanläggning eller en del av den.

Bestämmelsen i artikel 9 gäller arbetsgivarens skyldighet att upprätta och vidmakthålla ett dokumenterat system för kontroll av stora

olycksrisker, som innehåller de arrangemang som avses i artikeln. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om arbetsgivarnas skyldighet att upprätta och uppdatera ett tillsynssystem. Närmare bestämmelser finns i industrikemikalieförordningen som utfärdats med stöd av kemikalielagen och kemikaliesäkerhetslagen. I bilaga III i förordningen föreskrivs om det säkerhetsledningssystem som krävs av verksamhetsutövaren för att genomföra säkerhetsprinciperna för förebyggande av storolyckor och särskilt om den resultatuppföljning av produktionsanläggningen som täcks av säkerhetsledningssystemet. Dessutom föreskrivs det i kemikaliesäkerhetslagen om räddningsplaner och i arbetarskyddslagen om avvärjande av risker för storolyckor.

Bestämmelsen i artikel 10 gäller arbetsgivarens skyldighet att utarbeta en säkerhetsrapport baserad på kraven i artikel 9. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om dokumentation av verksamhetsprinciper och säkerhetsrapporter som gäller förebyggande av risk för storolyckor.

Bestämmelsen i artikel 11 gäller översyn, uppdatering och ändring av säkerhetsrapporten. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om skyldigheten att ge in säkerhetsrapporter till Säkerhets- och kemikalieverket.

Bestämmelsen i artikel 12 gäller överlämnande av säkerhetsrapporten till behörig myndighet. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om skyldigheten att ge in säkerhetsrapporter till Säkerhets- och kemikalieverket.

Bestämmelsen i artikel 13 gäller arbetsgivarens skyldighet att informera behörig myndighet och andra organ utsedda för detta ändamål om storolyckor. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om verksamhetsutövarens skyldighet att göra anmälan om en allvarlig olycka som skett i en produktionsanläggning. Dessutom finns det bestämmelser om säkerhetsutredningar av

storolyckor i lagen om säkerhetsutredning av olyckor och vissa andra händelser.

Bestämmelserna i artikel 14 gäller arbetsgivarens skyldighet att utarbeta en detaljerad rapport om en storolycka som inträffat. Rapporten ska innehålla en rekommendation om åtgärder att vidtas för att förhindra en upprepning av olyckan. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen finns bestämmelser om verksamhetsutövarens anmälan om olyckor.

Bestämmelsen i artikel 15 gäller myndighetens skyldighet att se till att det upprättas planer för och rutiner vid nödsituationer i fråga om varje anläggning med risk för storolyckor. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i räddningslagen föreskrivs om den skyldighet räddningsverket på området har att tillsammans med anläggningar med risk för storolyckor göra upp en räddningsplan i fall av olyckor.

Bestämmelserna i artikel 16 gäller myndigheters skyldighet att säkerställa att befolkningen är medveten om de säkerhetsåtgärder som förutsätts och att information till befolkningen om säkerhetsåtgärderna och lämpligt agerande sprids även till grannstaterna, om en storolycka skulle kunna ha gränsöverskridande effekter. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i grundlagen föreskrivs om myndigheternas ombesörjningsplikt. Dessutom föreskrivs det om räddningsverksamhetens innehåll i räddningslagen och om förhindrande av sådana verkningar av olyckor vilka sträcker sig utanför landets gränser i kemikaliesäkerhetslagen.

Bestämmelserna i artikel 17 gäller ändamålsenlig placering av anläggningar med risk för storolyckor. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det finns bestämmelser om områdesplanering i markanvändnings- och bygglagen. Dessutom föreskrivs det om placering av produktionsanläggningar med risk för storolyckor i kemikaliesäkerhetslagen.

Bestämmelserna i artikel 18 gäller myndighetens kompetens och den rätt som representanter för arbetsgivaren och representanter för arbetstagarna vid en anläggning med risk för storolyckor har att vara med vid inspek-

tioner som gäller åtgärder som hör till tillämpningsområdet för konventionen. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i räddningslagen föreskrivs om den utbildning som krävs inom räddningsväsendet. Bestämmelser om rätten för arbetsgivaren och dennes representant, arbetarskyddsfullmäktigen och de övriga arbetstagarna att vara närvarande vid arbetarskyddsmyndighetens inspektion av arbetsplatsen finns i lagen om tillsynen av arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen.

Bestämmelsen i artikel 19 gäller myndighetens rätt att suspendera verksamhet som utgör hot om storolycka. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom det i kemikaliesäkerhetslagen föreskrivs om tillsynsmyndighetens skyldighet att helt eller delvis avbryta användningen av en produktionsanläggning eller en del därav.

Bestämmelserna i artiklarna 20 och 21 gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om vilka det föreskrivs genom lag enligt 80 § i grundlagen.

Bestämmelserna i artikel 20 gäller rätten för arbetstagare och deras representanter vid en anläggning med risk för storolyckor att få information om de faktorer som nämns i artikeln i syfte att trygga säkerheten i arbetet och deras rätt att få instruktioner och handledning. Bestämmelserna i artikeln gäller även arbetstagarnas rätt att avbryta sitt arbete utan att detta ska vara till nackdel för dem och arbetstagarnas rätt att diskutera med arbetstagaren om sådana potentiella faror de anser kunna ge upphov till en storolycka. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i arbetarskyddslagen och lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatsen föreskrivs om arbetsgivarens och arbetstagarens samarbete för att förbättra säkerheten på arbetsplatsen. I arbetarskyddslagen föreskrivs om den undervisning och handledning som ska ges arbetstagare i fråga om riskerna för storolyckor och om arbetstagar-

nas rätt att vägra utföra arbete. Bestämmelser om diskrimineringsförbud och opartiskt bemötande finns i arbetsavtalslagen (55/2001), statstjänstemannalagen (750/1994) och lagen om kommunala tjänsteinnehavare (304/2003).

Bestämmelserna i artikel 21 gäller den skyldighet som arbetstagare vid en anläggning med risk för storolyckor har att följa praxis som hänför sig till förebyggandet av storolyckor och rutinerna vid nödsituationer. Bestämmelserna hör till området för lagstiftningen, eftersom det i arbetarskyddslagen föreskrivs om arbetstagarens skyldighet att iaktta de anvisningar arbetsgivaren meddelar i enlighet med sina befogenheter.

Bestämmelsen i artikel 22 gäller en kemikalieexporterande stats skyldighet att informera det importerande landet om användningsförbud som gäller farliga kemikalier eller tekniska metoder. Bestämmelsen hör till området för lagstiftningen, eftersom bestämmelser om export av kemikalier finns i kemikalielagen.

4.4 Behandlingsordning

Konventionen innehåller inte några bestämmelser som berör grundlagen på det sätt som avses i grundlagens 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. Enligt regeringens uppfattning kan konventionen således godkännas med enkel majoritet och förslaget till lag om sättande i kraft av konventionen godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås att

riksdagen godkänner den i Genève den 22 juni 1993 antagna konventionen om förebyggande av storolyckor inom industrin till den del den faller inom Finlands befogenhet.

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om förebyggande av storolyckor inom industrin

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den i Genève den 22 juni 1993 antagna konventionen om förebyggande av storolyckor inom industrin gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Om sättande i kraft av de övriga bestämmelserna i konventionen och om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

Helsingfors den 20 juli 2012

Statsminister

JYRKI KATAINEN

Social- och hälsovårdsminister *Paula Risikko*

*Fördragstext***KONVENTION (NR 174)****OM FÖREBYGGANDE AV STOROLYCKOR INOM INDUSTRIEN**

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

som har sammankallats till Genève av styrelsen för Internationella arbetsbyrån och samlats där den 2 juni 1993 till sitt 80:e möte,

erinrar om relevanta internationella konventioner och rekommendationer på arbetslivets område och särskilt 1981 års konvention och rekommendation om arbetarskydd och arbetsmiljö och 1990 års konvention och rekommendation om kemiska produkter samt betonar behovet av ett globalt och samlat synsätt,

erinrar även om ILO:s regelbok om förebyggande av storolyckor inom industrin, publicerad 1991,

tar hänsyn till behovet att säkerställa att alla lämpliga åtgärder vidtas för att:

- (a) förebygga storolyckor;
- (b) reducera risken för storolyckor till ett minimum;
- (c) reducera följderna av storolyckor till ett minimum,

beaktar orsakerna till sådana olyckor inkluderande organisatoriska fel, den mänskliga faktorn, komponentfel, avvikelse från normala driftförhållanden, yttre påverkan och naturkrafter,

tar hänsyn till behovet av samarbete, inom ramen för det Internationella programmet för kemikaliesäkerhet, mellan den Internationella arbetsorganisationen, Förenta nationernas miljöprogram och Världshälsoorganisationen, likaväl som med andra relevanta mellanstatliga organisationer,

har beslutat anta vissa förslag angående förebyggande av storolyckor inom industrin, en fråga som utgör den fjärde punkten på

C174 CONVENTION**SUR LA PRÉVENTION DES ACCIDENTS INDUSTRIELS MAJEURS, 1993**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 2 juin 1993 en sa quatre-vingtième session;

Notant les conventions et recommandations internationales du travail pertinentes, en particulier la convention et la recommandation sur la sécurité et la santé des travailleurs, 1981, ainsi que la convention et la recommandation sur les produits chimiques, 1990, et soulignant la nécessité d'une démarche globale et cohérente;

Notant également le Recueil de directives pratiques sur la prévention des accidents industriels majeurs, publié par le BIT en 1991;

Tenant compte de la nécessité de veiller à ce que toutes les mesures appropriées soient prises pour:

- a) prévenir les accidents majeurs;
- b) réduire au minimum les risques d'accident majeur;
- c) réduire au minimum les effets de tels accidents;

Considérant les causes de ces accidents, notamment les défauts d'organisation, les facteurs humains, les défaillances de composants, les déviations par rapport aux conditions normales de fonctionnement, les événements extérieurs ainsi que les phénomènes naturels;

Se référant à la nécessité d'une coopération, au sein du Programme international sur la sécurité des produits chimiques, entre l'Organisation internationale du Travail, le Programme des Nations Unies pour l'environnement et l'Organisation mondiale de la santé, ainsi qu'avec d'autres organisations intergouvernementales concernées;

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la prévention des accidents industriels majeurs, question qui con-

mötets dagordning,

har fastställt att dessa förslag skall ta formen av en internationell konvention, och

antar denna den tjugooandra dagen i juni månad nittonhundranittiotre följande konvention, som kan kallas 1993 års konvention om förebyggande av storolyckor inom industrin.

stitue le quatrième point à l'ordre du jour de la session;

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une convention internationale,

adopte, ce vingt-deuxième jour de juin mil neuf cent quatre-vingt-treize, la convention ci-après, qui sera dénommée Convention sur la prévention des accidents industriels majeurs, 1993.

DEL I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

1. Syftet med denna konvention är att förebygga storolyckor med farliga ämnen och att begränsa följderna av sådana olyckor.

2. Denna konvention äger tillämpning på anläggningar med risk för storolyckor.

3. Denna konvention äger inte tillämpning på:

a) kärnkraftsanläggningar och företag som bearbetar radioaktiva ämnen bortsett från anordningar som hanterar icke-radioaktiva ämnen;

b) militära anläggningar;

c) transport utanför en anläggnings område på annat sätt än via rörledning.

4. En medlemsstat som ratificerar denna konvention kan, efter samråd med berörda representativa organisationer för arbetsgivare och arbetstagare och andra intresserade parter som kan vara berörda, undanta från konventionens tillämpningsområde anläggningar eller grenar av ekonomisk verksamhet för vilka likvärdigt skydd är tillgodosett.

Artikel 2

Då speciella problem av betydande art uppstår så att det inte omedelbart är möjligt att tillämpa alla de förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder som denna konvention föreskriver, skall en medlemsstat göra upp planer, i samråd med de mest representativa organisationerna för arbetsgivare och arbetstagare

PARTIE I.

CHAMP D'APPLICATION ET DEFINITIONS

Article 1

1. La présente convention a pour objet la prévention des accidents majeurs mettant en jeu des produits chimiques dangereux et la limitation des conséquences de ces accidents.

2. La convention s'applique aux installations à risques d'accident majeur.

3. La convention ne s'applique pas:

a) aux installations nucléaires et usines traitant des substances radioactives, à l'exception des aménagements de ces installations où sont traitées des substances non radioactives;

b) aux installations militaires;

c) au transport en dehors du site d'une installation autrement que par pipeline.

4. Un Membre qui ratifie la présente convention peut, après consultation des organisations représentatives d'employeurs et de travailleurs intéressés ainsi que d'autres parties intéressées pouvant être touchées, exclure du champ d'application de la convention des installations ou branches d'activité économique où une protection équivalente est assurée.

Article 2

Lorsque des problèmes particuliers d'une certaine importance se posent, de sorte qu'il n'est pas possible de mettre en oeuvre immédiatement l'ensemble des mesures de prévention et de protection prévues par la convention, le Membre devra, en consultation avec les organisations d'employeurs et

och med andra intresserade parter som kan vara berörda, för ett fortlöpande genomförande av nämnda åtgärder inom en bestämd tidsram.

de travailleurs les plus représentatives ainsi qu'avec d'autres parties intéressées pouvant être touchées, établir des plans pour l'application desdites mesures par étapes et selon un calendrier fixé.

Artikel 3

I denna konvention avses:

a) med uttrycket "farligt ämne" ett ämne eller en blandning av ämnen som på grund av kemiska, fysiska eller giftiga egenskaper, endera enskilt eller i kombination, utgör en fara;

b) med uttrycket "tröskelmängd" för ett bestämt farligt ämne eller kategori av ämnen den mängd, fastställd i nationella lagar och föreskrifter med referens till bestämda förhållanden, som om den överskrids kännetecknar en anläggning med risk för storolyckor;

c) med uttrycket "anläggning med risk för storolyckor" en anläggning som producerar, bearbetar, hanterar, använder, förfogar över eller lagrar, endera permanent eller temporärt, ett eller flera farliga ämnen eller kategorier av ämnen i kvantiteter som överskrider tröskelmängden;

d) med uttrycket "storolycka" en plötslig händelse — såsom ett större utsläpp, brand eller explosion — medan verksamhet pågår inom en anläggning med risk för storolyckor, med ett eller flera farliga ämnen inblandade och som medför en allvarlig fara för arbetstagare, allmänheten eller miljön, endera omedelbart eller senare;

e) med uttrycket "säkerhetsrapport" ett skriftligt dokument som ger teknisk, lednings- och verksamhetsinformation som täcker farorna och riskerna vid en anläggning med risk för storolyckor, och kontrollen av desamma samt motiverar de åtgärder som vidtagits för anläggningens säkerhet;

f) med uttrycket "olyckstillbud" en plötslig händelse med ett eller flera farliga ämnen inblandade som utan mildrande verkan, åtgärder eller system, hade kunnat trappas upp till en storolycka.

Article 3

Aux fins de la convention:

a) l'expression produit dangereux désigne un produit pur ou sous forme de mélange qui, du fait de propriétés chimiques, physiques ou toxicologiques, présente, seul ou en combinaison avec d'autres, un danger;

b) l'expression quantité seuil désigne, pour chaque produit ou catégorie de produit dangereux, la quantité spécifiée par la législation nationale pour des conditions déterminées qui, si elle est dépassée, identifie une installation à risques d'accident majeur;

c) l'expression installation à risques d'accident majeur désigne celle qui produit, transforme, manutentionne, utilise, élimine ou stocke, en permanence ou temporairement, un ou plusieurs produits ou catégories de produits dangereux en des quantités qui dépassent la quantité seuil;

d) l'expression accident majeur désigne un événement soudain, tel qu'une émission, un incendie ou une explosion d'importance majeure, dans le déroulement d'une activité au sein d'une installation à risques d'accident majeur, mettant en jeu un ou plusieurs produits dangereux et entraînant un danger grave, immédiat ou différé, pour les travailleurs, la population ou l'environnement;

e) l'expression rapport de sécurité désigne un document écrit présentant des informations techniques, de gestion et de fonctionnement relatives aux dangers et risques que comporte une installation à risques d'accident majeur et à la maîtrise desdits dangers et risques, et justifiant les mesures prises pour la sécurité de l'installation;

f) le terme quasi-accident désigne tout événement soudain mettant en jeu un ou plusieurs produits dangereux qui, en l'absence d'effets, d'actions ou de systèmes d'atténuation, aurait pu aboutir à un accident majeur.

DEL II

ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 4

1. Med hänsyn till nationella lagar och bestämmelser, förhållanden och praxis och i samråd med de mest representativa organisationerna för arbetsgivare och arbetstagare och med andra intresserade parter som kan vara berörda skall varje medlemsstat formulera, genomföra och periodvis se över en följdriktig nationell politik för skydd av arbetstagare, allmänheten och miljön mot risk för storolyckor.

2. Denna politik skall genomföras genom förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder vid anläggningar med risk för storolyckor och skall, där så är praktiskt genomförbart, främja användandet av bästa tillgängliga säkerhetsteknologi.

Artikel 5

1. Behörig myndighet, eller ett organ som godkänts eller erkänts av behörig myndighet, skall, efter samråd med de mest representativa organisationerna för arbetsgivare och arbetstagare och andra intresserade parter som kan vara berörda, upprätta ett system för identifiering av anläggningar med risk för storolyckor såsom de definierats i artikel 3 c, baserat på en förteckning över farliga ämnen eller kategorier av farliga ämnen eller båda samt deras respektive tröskelmängder, i enlighet med nationella lagar och föreskrifter eller internationella normer.

2. Det system som nämnts under punkt 1 ovan skall regelbundet ses över och uppdateras.

Artikel 6

Behörig myndighet skall, efter samråd med de representativa organisationerna för arbetsgivare och arbetstagare, vidta särskilda åtgärder för att skydda konfidentiell information som överlämnats eller gjorts tillgänglig för densamma i enlighet med artiklarna 8, 11, 13 eller 14, vars yppande skulle kunna förör-

PARTIE II.

PRINCIPES GENERAUX

Article 4

1. Tout Membre doit, eu égard à la législation, aux conditions et aux pratiques nationales et en consultation avec les organisations d'employeurs et de travailleurs les plus représentatives ainsi qu'avec d'autres parties intéressées pouvant être touchées, formuler, mettre en oeuvre et revoir périodiquement une politique nationale cohérente relative à la protection des travailleurs, de la population et de l'environnement contre les risques d'accident majeur.

2. Cette politique doit être mise en oeuvre par des mesures de prévention et de protection pour les installations à risques d'accident majeur et, dans la mesure où cela est réalisable, doit promouvoir l'utilisation des meilleures techniques de sécurité disponibles.

Article 5

1. L'autorité compétente ou un organisme agréé ou reconnu par l'autorité compétente doit, après consultation des organisations d'employeurs et de travailleurs les plus représentatives et d'autres parties intéressées pouvant être touchées, établir un système permettant d'identifier les installations à risques d'accident majeur telles que définies à l'article 3 c) sur la base d'une liste de produits dangereux ou de catégories de produits dangereux, ou des deux, avec leurs quantités seuils respectives, conformément à la législation nationale ou aux normes internationales.

2. Le système mentionné au paragraphe 1 ci-dessus doit être revu et mis à jour régulièrement.

Article 6

Après consultation des organisations représentatives d'employeurs et de travailleurs intéressés, l'autorité compétente doit prendre des dispositions spéciales afin de protéger les informations confidentielles qui lui sont transmises ou fournies conformément à l'un quelconque des articles 8, 12, 13 ou 14,

saka skada för en arbetsgivares rörelse, så länge dessa åtgärder inte medför allvarlig risk för arbetstagare, allmänheten eller miljön.

dont la divulgation serait de nature à nuire aux activités d'un employeur, pour autant que cette disposition n'entraîne pas de risque sérieux pour les travailleurs, la population ou l'environnement.

DEL III

PARTIE III.

ARBETSGIVARES ANSVAR

RESPONSABILITES DES EMPLOYEURS

Identifikation

IDENTIFICATION

Artikel 7

Article 7

Arbetsgivare skall identifiera alla anläggningar under deras kontroll med risk för storolyckor på basis av det system som åberopas i artikel 5.

Les employeurs doivent identifier toute installation à risques d'accident majeur dont ils ont le contrôle, sur la base du système visé à l'article 5.

Underrättelse

NOTIFICATION

Artikel 8

Article 8

1. Arbetsgivare skall underrätta behörig myndighet om alla anläggningar med risk för storolyckor som de har identifierat:

- a) inom en fastställd tidsram för en befintlig anläggning;
- b) innan den tas i drift om det gäller en ny anläggning.

2. Arbetsgivare skall också underrätta den behöriga myndigheten före en permanent stängning av en anläggning med risk för storolyckor.

1. Les employeurs doivent notifier à l'autorité compétente toute installation à risques d'accident majeur qu'ils auront identifiée:

- a) selon un calendrier fixé dans le cas d'une installation existante;
- b) avant sa mise en service dans le cas d'une nouvelle installation.

2. La fermeture définitive d'une installation à risques d'accident majeur doit également faire l'objet d'une notification préalable à l'autorité compétente par les employeurs.

Åtgärder på anläggningsnivå

DISPOSITIONS A PRENDRE AU NIVEAU DE L'INSTALLATION

Artikel 9

Article 9

För varje anläggning med risk för storolyckor skall arbetsgivare upprätta och vidmakthålla ett dokumenterat system för kontroll av stora olycksrisker, som omfattar:

- a) identifikation och analys av faror och bedömning av risker inklusive beaktande av möjlig samverkan mellan ämnen;

b) tekniska åtgärder, inklusive utformning, säkerhetssystem, konstruktion, val av kemi-

Pour toute installation à risques d'accident majeur, les employeurs doivent instituer et entretenir un système documenté de prévention et de protection de ces risques comportant:

- a) l'identification et l'analyse des dangers ainsi que l'évaluation des risques, y compris la prise en considération des interactions possibles entre les produits;

b) des mesures techniques portant notamment sur la conception, les systèmes de sécu-

kalier, drift, underhåll och systematisk inspektion av anläggningen;

c) organisatoriska åtgärder, inklusive utbildning och instruktion av personal, tillhandahållande av utrustning för att säkerställa dennas säkerhet, bemanningsnivåer, arbetstid, definition av ansvar samt kontroll av externa entreprenörer och tillfälliga arbetstagare på anläggningens område;

d) planer för och rutiner vid nödsituationer, vilket omfattar:

(i) att utarbeta effektiva planer och rutiner för nödsituationer för området, inklusive medicinska rutiner vid nödsituationer, att tillämpas i fall av storolyckor eller hot om sådana, med periodiska tester och utvärdering av deras effektivitet och översyn då sådan är nödvändig;

(ii) att tillhandahålla information om potentiella olyckor och planer för nödsituationer för området till myndigheter och organ ansvariga för utarbetandet av planer för och rutiner vid nödsituationer för att skydda allmänheten och miljön utanför anläggningens område;

(iii) allt nödvändigt samråd med sådana myndigheter och organ;

e) åtgärder för att begränsa konsekvenserna av en storolycka;

f) samråd med arbetstagare och deras representanter;

g) förbättring av systemet, inklusive åtgärder för att samla in information och analysera olyckor och olyckstillbud. Det man på så sätt inhämtat skall diskuteras med arbetstagarna och deras representanter och skall registreras i enlighet med nationell lagstiftning och praxis.

rité, la construction, le choix de produits chimiques, le fonctionnement, l'entretien et l'inspection systématique de l'installation;

c) des mesures d'organisation portant notamment sur la formation et l'instruction du personnel, la fourniture d'équipement pour assurer sa sécurité, le niveau des effectifs, les horaires de travail, la répartition des responsabilités ainsi que le contrôle des entreprises extérieures et des travailleurs temporaires opérant sur le site de l'installation;

d) des plans et procédures d'urgence comportant notamment:

(i) l'élaboration de plans et de procédures d'urgence efficaces, y compris des procédures médicales d'urgence, à appliquer sur site en cas d'accident majeur ou de menace d'un tel accident, la vérification et l'évaluation périodiques de l'efficacité desdits plans et procédures et leur révision lorsque cela est nécessaire;

(ii) la fourniture d'informations sur les accidents possibles et les plans d'intervention sur site aux autorités et aux organes chargés d'établir les plans et les procédures d'intervention visant à protéger la population et l'environnement en dehors du site de l'installation;

(iii) toutes consultations nécessaires avec ces autorités et organes;

e) des mesures visant à limiter les conséquences d'un accident majeur;

f) la consultation avec les travailleurs et leurs représentants;

g) des dispositions visant à améliorer le système, y compris des mesures pour rassembler des informations et analyser les accidents et les quasi-accidents. Les enseignements qui en sont tirés doivent être discutés avec les travailleurs et leurs représentants, et doivent être consignés, conformément à la législation et à la pratique nationale.

Säkerhetsrapport

Artikel 10

1. Arbetsgivare skall utarbeta en säkerhetsrapport baserad på kraven i artikel 9.

2. Rapporten skall utarbetas:

a) för befintliga anläggningar med risk för

RAPPORT DE SECURITE

Article 10

1. Les employeurs doivent établir un rapport de sécurité conçu selon les prescriptions de l'article 9.

2. Le rapport doit être établi:

a) pour les installations à risques d'accident

storolyckor, inom en period efter tillkännagivande härom föreskriven i nationella lagar eller föreskrifter;

b) för nya anläggningar med risk för storolyckor, innan de tas i drift.

Artikel 11

Arbetsgivare skall se över, uppdatera och ändra säkerhetsrapporten:

a) i händelse av en förändring som har en betydande inverkan på säkerhetsnivån i anläggningen eller dess process eller på mängderna av befintliga farliga ämnen;

b) då utveckling i teknisk kunskap eller i bedömningen av fara gör detta lämpligt;

c) i intervaller föreskrivna i nationella lagar eller föreskrifter.

d) på begäran av behörig myndighet.

Artikel 12

Arbetsgivare skall överlämna till eller göra tillgänglig för behörig myndighet de säkerhetsrapporter som åberopas i artiklarna 10 och 11.

Olycksrapportering

Artikel 13

Arbetsgivare skall informera behörig myndighet och andra organ utsedda för detta ändamål så snart som en storolycka inträffar.

Artikel 14

1. Arbetsgivare skall, inom en bestämd tidsram efter en storolycka, överlämna en detaljerad rapport till den behöriga myndigheten med en analys av orsakerna till olyckan och beskrivning av dess omedelbara följder inom området samt alla åtgärder som vidtagits för att minska dess verkningar.

2. Rapporten skall innefatta rekommendationer med detaljerade åtgärder att vidtas för att förhindra en uppreppning.

majeur existantes, dans le délai suivant la notification qui sera prescrit par la législation nationale;

b) pour toute nouvelle installation à risques d'accident majeur, avant sa mise en service.

Article 11

Les employeurs doivent réviser, mettre à jour et modifier le rapport de sécurité:

a) en cas de modification exerçant une influence significative sur le niveau de sécurité dans l'installation ou ses procédés, ou dans les quantités de produits dangereux présentes;

b) lorsque le progrès dans les connaissances techniques ou dans l'évaluation des dangers le justifie;

c) aux intervalles qui seront prescrits par la législation nationale;

d) à la demande de l'autorité compétente.

Article 12

Les employeurs doivent transmettre à l'autorité compétente, ou mettre à sa disposition, les rapports de sécurité visés aux articles 10 et 11.

RAPPORT D'ACCIDENT

Article 13

Dès qu'un accident majeur se produit, les employeurs doivent en informer l'autorité compétente et les autres instances désignées à cet effet.

Article 14

1. Après un accident majeur, et dans un délai préétabli, les employeurs doivent présenter à l'autorité compétente un rapport détaillé contenant une analyse des causes de cet accident et indiquant ses conséquences immédiates sur le site, ainsi que toute mesure prise pour en atténuer les effets.

2. Le rapport doit inclure des recommandations détaillées sur les mesures à prendre pour éviter que l'accident ne se reproduise.

DEL IV

BEHÖRIGA MYNDIGHETERS
ANSVAR

Beredskap utanför området för nödsituationer

Artikel 15

Med beaktande av den information som lämnats av arbetsgivaren, skall den behöriga myndigheten säkerställa att planer för och rutiner vid nödsituationer innehållande föreskrifter för skydd av allmänheten och miljön utanför området för varje anläggning med risk för storolyckor upprättas, uppdateras med lämpliga intervall och samordnas med relevanta myndigheter och organ.

Artikel 16

Behörig myndighet skall säkerställa att:

a) information om säkerhetsåtgärder och lämpligt agerande i händelse av en storolycka sprids till de delar av allmänheten som kan tänkas bli berörda av en storolycka utan att de behöver begära det och att sådan information uppdateras och sprids på nytt med lämpliga intervaller;

b) varning utfärdas så snart som möjligt i händelse av en storolycka;

c) där en storolycka skulle kunna ha gränsoverskridande effekter, den information som anges under a och b ovan lämnas till berörda stater, för att vara till hjälp vid samarbets- och samordningsåtgärder.

Lokalisering av anläggningar med risk för storolyckor

Artikel 17

Den behöriga myndigheten skall utarbeta en omfattande lokaliseringspolitik för att på lämpligt sätt separera föreslagna anläggningar med risk för storolyckor från områden med arbetsplatser och bostäder samt allmänna inrättningar, och för att lämpliga åtgärder vidtas

PARTIE IV.

RESPONSABILITES DES AUTORITES
COMPETENTES

PLANS D'URGENCE HORS SITE

Article 15

En tenant compte des informations fournies par l'employeur, l'autorité compétente doit faire en sorte que des plans et procédures d'urgence comportant des dispositions en vue de protéger la population et l'environnement en dehors du site de chaque installation à risques d'accident majeur soient établis, mis à jour à des intervalles appropriés, et coordonnés avec les autorités et instances concernées.

Article 16

L'autorité compétente doit faire en sorte que:

a) des informations sur les mesures de sécurité à prendre et la conduite à suivre en cas d'accident majeur soient diffusées auprès des populations susceptibles d'être affectées par un accident majeur, sans qu'elles aient à le demander, et que ces informations soient mises à jour et rediffusées à intervalles appropriés;

b) en cas d'accident majeur, l'alerte soit donnée dès que possible;

c) lorsque les conséquences d'un accident majeur pourraient dépasser les frontières, les informations requises aux alinéas a) et b) ci-dessus soient fournies aux Etats concernés, afin de contribuer aux mesures de coopération et de coordination.

IMPLANTATION DES INSTALLATIONS
A RISQUES D'ACCIDENT MAJEUR

Article 17

L'autorité compétente doit élaborer une politique globale d'implantation prévoyant une séparation convenable entre les installations à risques d'accidents majeur projetées et les zones résidentielles, les zones de travail ainsi que les équipements publics et, dans le cas

för befintliga anläggningar. Denna politik skall återspegla de allmänna principer som fastställts i del II i konventionen.

d'installations existantes, toutes mesures convenables. Cette politique doit s'inspirer des principes généraux énoncés dans la partie II de la convention.

Inspektion

INSPECTION

Artikel 18

Article 18

1. Den behöriga myndigheten skall ha vederbörligen kvalificerad och utbildad personal med lämpliga kunskaper, och tillfredsställande tekniskt och yrkesmässigt stöd, för att inspektera, undersöka, bedöma och ge råd i de frågor som behandlas i denna konvention och för att säkerställa överensstämmelse med nationella lagar och föreskrifter.

1. L'autorité compétente doit disposer d'un personnel dûment qualifié, formé et compétent, s'appuyant sur suffisamment de moyens, de techniciens et de spécialistes pour inspecter, enquêter, fournir une évaluation et des conseils sur les questions traitées dans la convention et assurer le respect de la législation nationale.

2. Representanter för arbetsgivaren och representanter för arbetstagarna på en anläggning med risk för storolyckor skall ha tillfälle att följa med inspektörer som övervakar tillämpningen av de åtgärder som föreskrivs i enlighet med denna konvention, om inte inspektörerna, med hänsyn till de allmänna instruktionerna från den behöriga myndigheten, anser att detta kan vara till förfång för utförandet av deras åligganden.

2. Des représentants de l'employeur et des travailleurs d'une installation à risques d'accident majeur devront avoir la possibilité d'accompagner les inspecteurs lorsqu'ils contrôlent l'application des mesures prescrites en vertu de la présente convention à moins que ceux-ci n'estiment, à la lumière des directives générales de l'autorité compétente, que cela risque de porter préjudice à l'efficacité de leur contrôle.

Artikel 19

Article 19

Behörig myndighet skall ha rätt att suspendera all verksamhet som utgör ett överhängande hot om storolycka.

L'autorité compétente doit avoir le droit de suspendre toute opération qui présente une menace imminente d'accident majeur.

DEL V

PARTIE V.

RÄTTIGHETER OCH SKYLDIGHETER FÖR ARBETSTAGARE OCH DERAS PRESENTANTER

DROITS ET OBLIGATIONS DES TRAVAILLEURS ET DE LEURS REPRESENTANTS

Artikel 20

Article 20

Samråd genom lämpliga samarbetsmekanismer skall ske med arbetstagarna och deras representanter vid en anläggning med risk för storolyckor för att trygga en säker arbetsorganisation. I synnerhet skall arbetstagarna och deras representanter:

Dans une installation à risques d'accident majeur, les travailleurs et leurs représentants doivent être consultés, selon des procédures appropriées de coopération, afin d'établir un système de travail sûr. En particulier, les travailleurs et leurs représentants doivent:

a) bli adekvat och lämpligt informerade om de faror som är förbundna med denna anläggning med risk för storolyckor och deras

a) être informés de manière suffisante et appropriée des dangers liés à cette installation et de leurs conséquences possibles;

sannolika följder;

b) bli informerade om alla föreskrifter, instruktioner eller rekommendationer utfärdade av den behöriga myndigheten;

c) rådfrågas vid utarbetandet av, och ha tillgång till, följande dokument:

(i) säkerhetsrapporten;

(ii) planer för och rutiner vid en nödsituation;

(iii) olycksrapporter;

d) regelbundet bli instruerade och tränade i praxis och rutiner för förebyggande av storolyckor och kontroll av händelseförlopp som sannolikt leder till en storolycka och i de rutiner vid nödsituationer som skall följas i händelse av en storolycka;

e) inom sitt arbetsområde, och utan att detta skall vara till nackdel för dem, vidta förbättrande åtgärder och om nödvändigt stoppa verksamheten, då de på basis av sin utbildning och erfarenhet har skäligt berättigande att tro att det föreligger en nära förestående fara för en storolycka, samt informera sin överordnade eller larma, enligt vad som är lämpligt, innan eller så snart som möjligt efter att sådan åtgärd vidtagits;

f) diskutera med arbetsgivaren sådana potentiella faror de anser kunna ge upphov till en storolycka och ha rätt att informera den behöriga myndigheten om dessa faror.

Artikel 21

Arbetstagare sysselsatta inom området för en anläggning med risk för storolyckor skall:

a) följa all praxis och alla rutiner som hänför sig till förebyggande av storolyckor och kontroll av händelseförlopp som sannolikt kan leda till en storolycka inom denna anläggning med risk för storolyckor;

b) följa alla rutiner vid nödsituationer om en storolycka skulle inträffa.

b) être informés de toutes instructions ou recommandations émanant de l'autorité compétente;

c) être consultés lors de l'élaboration des documents suivants et y avoir accès:

(i) rapport de sécurité;

(ii) plans et procédures d'urgence;

(iii) rapports sur les accidents;

d) recevoir régulièrement des instructions et une formation sur les pratiques et procédures pour la prévention des accidents majeurs et la maîtrise des événements susceptibles de conduire à de tels accidents ainsi que sur les procédures d'urgence à suivre en cas d'accident majeur;

e) dans les limites de leur fonction et sans que cela puisse être retenu d'aucune manière à leur détriment, prendre des mesures correctives et, si nécessaire, interrompre l'activité lorsque, sur la base de leur formation et de leur expérience, ils ont un motif raisonnable de croire qu'il existe un danger imminent d'accident majeur, et en informer leur supérieur ou, selon le cas, déclencher l'alarme avant ou aussitôt que possible après avoir pris lesdites mesures;

f) discuter avec l'employeur de tout danger potentiel qu'ils considèrent susceptible de causer un accident majeur et avoir le droit de notifier ces dangers à l'autorité compétente.

Article 21

Les travailleurs employés sur le site d'une installation à risques d'accident majeur doivent:

a) se conformer à toutes les pratiques et procédures se rapportant à la prévention des accidents majeurs et à la maîtrise des événements susceptibles de conduire à de tels accidents;

b) se conformer à toutes les procédures d'urgence au cas où un accident majeur viendrait à se produire.

DEL VI

ANSVAR FÖR EXPORTERANDE
STATER

Artikel 22

Då användandet av farliga ämnen, tekniska metoder eller processer är förbjudet i egenskap av potentiell källa till storolycka i en exporterande medlemsstat, skall information om detta förbud och skälen för detsamma av den exporterande staten hållas tillgänglig för alla importerande länder.

DEL VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 23

Ratifikationsdokument avseende denna konvention skall sändas till Internationella arbetsbyråns generaldirektör för registrering.

Artikel 24

1. Denna konvention skall vara bindande endast för de medlemmar av Internationella arbetsorganisationen vilkas ratifikationer har registrerats hos generaldirektören.

2. Den träder i kraft tolv månader efter den dag då ratifikationer från två medlemsstater har registrerats hos generaldirektören.

3. Därefter träder konventionen i kraft för varje medlemsstat tolv månader efter den dag då dess ratifikation har registrerats.

Artikel 25

1. En medlemsstat som har ratificerat denna konvention kan, sedan tio år förflutit från den dag då konventionen först träder i kraft, säga upp den genom en skrivelse som sänds till Internationella arbetsbyråns generaldirektör för registrering. Sådan uppsägning får inte verkan förrän ett år efter den dag då den har registrerats.

PARTIE VI.

RESPONSABILITE DES ETATS
EXPORTATEURS

Article 22

Lorsque, dans un Etat Membre exportateur, l'utilisation de produits, technologies ou procédés dangereux est interdite en tant que source potentielle d'accident majeur, cet Etat devra mettre à la disposition de tout pays importateur les informations relatives à cette interdiction ainsi qu'aux raisons qui l'ont motivée.

PARTIE VII.

DISPOSITIONS FINALES

Article 23

Les ratifications formelles de la présente convention seront communiquées au Directeur général du Bureau international du Travail et par lui enregistrées.

Article 24

1. La présente convention ne liera que les membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée par le Directeur général.

2. Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Directeur général.

3. Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 25

1. Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Directeur général du Bureau international du Travail et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée.

2. Varje medlemsstat, som har ratificerat denna konvention och som inte inom det år som följer på utgången av den i föregående punkt omnämnda tioårsperioden gör bruk av sin uppsägningsrätt enligt denna artikel, kommer att vara bunden för en ytterligare period av tio år och kan därefter säga upp konventionen vid utgången av varje period om tio år på de villkor som föreskrivs i denna artikel.

Artikel 26

1. Internationella arbetsbyråns generaldirektör skall underrätta samtliga medlemmar av Internationella arbetsorganisationen om registreringen av alla ratifikationer och uppsägningar som generaldirektören har tagit emot från organisationens medlemmar.

2. När generaldirektören underrättar organisationens medlemmar om registreringen av den andra ratifikationen i ordningen som han har tagit emot, skall han fästa medlemmarnas uppmärksamhet på den dag då konventionen träder i kraft.

Artikel 27

Internationella arbetsbyråns generaldirektör skall, för registrering enligt artikel 102 i Förenta nationernas stadga, lämna Förenta nationernas generalsekreterare fullständiga upplysningar om samtliga ratifikationer och uppsägningar som har registrerats hos honom i enlighet med bestämmelserna i föregående artiklar.

Artikel 28

När Internationella arbetsbyråns styrelse anser det behövt skall den lämna Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens en redogörelse för denna konventions tillämpning och undersöka om det finns anledning att föra upp på konferensens dagordning frågan om revidering, helt eller delvis, av konventionen.

2. Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article sera lié pour une nouvelle période de dix années et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de dix années dans les conditions prévues au présent article.

Article 26

1. Le Directeur général du Bureau international du Travail notifiera à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail l'enregistrement de toutes les ratifications et dénonciations qui lui seront communiquées par les Membres de l'Organisation.

2. En notifiant aux Membres de l'Organisation l'enregistrement de la deuxième ratification qui lui aura été communiquée, le Directeur général appellera l'attention des Membres de l'Organisation sur la date à laquelle la présente convention entrera en vigueur.

Article 27

Le Directeur général du Bureau international du Travail communiquera au Secrétaire général des Nations Unies, aux fins d'enregistrement, conformément à l'article 102 de la Charte des Nations Unies, des renseignements complets au sujet de toutes ratifications et de tous actes de dénonciation qu'il aura enregistrés conformément aux articles précédents.

Article 28

Chaque fois qu'il le jugera nécessaire, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail présentera à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et examinera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa révision totale ou partielle.

Artikel 29

1. Om konferensen antar en ny konvention varigenom denna konvention helt eller delvis revideras och den nya konventionen inte föreskriver annat, skall

a) en medlemsstats ratifikation av den nya reviderade konventionen anses i sig innebära omedelbar uppsägning av denna konvention, utan hinder av bestämmelserna i artikel 25 ovan, om och när den nya konventionen har trätt i kraft;

b) från den dag då den nya reviderade konventionen träder i kraft, denna konvention upphöra att vara öppen för ratifikation av medlemsstaterna.

2. Denna konvention skall likväl förbli gällande till form och innehåll för de medlemsstater som har ratificerat den men inte den nya reviderade konventionen.

Artikel 30

De engelska och franska versionerna av denna konventionstext har lika giltighet.
(Svensk översättning)

Article 29

1. Au cas où la Conférence adopterait une nouvelle convention portant révision totale ou partielle de la présente convention, et à moins que la nouvelle convention ne dispose autrement:

a) la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant révision entraînerait de plein droit, nonobstant l'article 25 ci-dessus, dénonciation immédiate de la présente convention, sous réserve que la nouvelle convention portant révision soit entrée en vigueur;

b) à partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant révision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

2. La présente convention demeurerait en tout cas en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la convention portant révision.

Article 30

Les versions française et anglaise du texte de la présente convention font également foi.

*Rekommendation***REKOMMENDATION (nr 181)****om förebyggande av storolyckor inom industrin**

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

som har sammankallats till Genève av styrelsen för Internationella arbetsbyrån och samlats där den 2 juni 1993 till sitt 80:e möte,

har beslutat anta vissa förslag angående förebyggande av storolyckor inom industrin, en fråga som utgör den fjärde punkten på mötets dagordning,

har fastställt att dessa förslag skall ta formen av en rekommendation som kompletterar 1993 års konvention (nr 174) om förebyggande av storolyckor inom industrin, och

antar denna den tjugooandra dagen i juni månad år nittonhundranittiotre följande rekommendation, som kan kallas 1993 års rekommendation om förebyggande av storolyckor inom industrin.

1. Bestämmelserna i denna rekommendation bör tillämpas tillsammans med bestämmelserna i 1993 års konvention om förebyggande av storolyckor inom industrin (härefter hänvisad till som "konventionen").

2. (1) Internationella arbetsorganisationen bör, i samarbete med andra relevanta internationella mellanstatliga och icke-statliga organisationer, ombesörja ett internationellt informationsutbyte om:

a) god säkerhetspraxis i anläggningar med risk för storolyckor inklusive säkerhetsadministration och driftssäkerhet;

b) storolyckor;
c) slutsatser dragna från olyckstillbud;

d) teknologier och processer som är förbjudna av säkerhets- och hälsoskäl;

e) medicinsk organisation och teknik för att

R181 Recommandation**sur la prévention des accidents industriels majeurs, 1993**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 2 juin 1993 en sa 80e session;

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la prévention des accidents industriels majeurs, question qui constitue le quatrième point de l'ordre du jour de la session;

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation destinée à compléter la convention sur la prévention des accidents industriels majeurs, 1993,

adopte, ce vingt-deuxième jour de juin mil neuf cent quatre-vingt-treize, la recommandation ci-après, qui sera dénommée Recommandation sur la prévention des accidents industriels majeurs, 1993.

1. Les dispositions de la présente recommandation devraient s'appliquer conjointement avec celles de la convention sur la prévention des accidents industriels majeurs, 1993 (ci-après dénommée la convention).

2. (1) L'Organisation internationale du Travail, en collaboration avec d'autres organisations internationales concernées, intergouvernementales ou non gouvernementales, devrait prendre des dispositions en vue d'échanger, sur le plan international, des informations relatives:

a) aux bonnes pratiques de sécurité dans les installations à risques d'accident majeur, y compris la gestion de la sécurité et la sécurité des procédés;

b) aux accidents majeurs;
c) aux enseignements tirés des quasi-accidents;

d) aux technologies et procédés qui sont interdits pour des motifs de sécurité et de santé;

e) à l'organisation et aux techniques médi-

ta hand om efterverkningarna av en storolycka;

f) de mekanismer och rutiner som behöriga myndigheter använt sig av för att genomföra konventionen och denna rekommendation.

(2) Medlemsstater skall, så långt möjligt, vidarebefordra information om de frågor som angetts under 1 ovan till Internationella arbetsbyrån.

3. Den nationella politik som föreskrivs i konventionen och nationella lagar och föreskrifter eller andra åtgärder för att genomföra den bör, om så är lämpligt, vägledas av ILO:s regelbok om förebyggande av storolyckor, publicerad år 1991.

4. Medlemsstaterna bör utforma strategier i syfte att bemöta risker för storolyckor, faror och deras konsekvenser inom de branscher och verksamheter som undantas från konventionens tillämpningsområde med stöd av dess artikel 1.3.

5. Med erkännande av att en storolycka skulle kunna få allvarliga konsekvenser genom sin inverkan på mänskligt liv och på miljön, bör medlemsstaterna uppmuntra etablerandet av system för att kompensera arbetstagarna så fort som möjligt efter en sådan händelse och för att på ett lämpligt sätt ta itu med effekterna för allmänheten och miljön.

6. I enlighet med den Trepartistiska deklARATIONEN om multinationella företag och arbetsmarknaden, som antagits av styrelsen för Internationella arbetsbyrån, bör ett nationellt eller multinationellt företag med mer än en anläggning utan åtskillnad tillhandahålla säkerhetsåtgärder som avser förebyggandet av storolyckor och kontroll av händelseförlopp som sannolikt kan leda till en storolycka till arbetstagarna i alla anläggningar, oavsett på vilken plats eller i vilket land de är belägna.

cales destinées à faire face aux conséquences d'un accident majeur;

f) aux mécanismes et procédures utilisés par les autorités compétentes pour assurer l'application de la convention et de cette recommandation.

(2) Les Membres devraient, dans la mesure du possible, communiquer au Bureau international du Travail des informations au sujet des questions traitées au sous-paragraphe (1) ci-dessus.

3. La politique nationale prévue par la convention ainsi que la législation nationale ou d'autres mesures visant à lui donner effet devraient s'inspirer, en tant que de besoin, du Recueil de directives pratiques sur la prévention des accidents industriels majeurs, publié par le BIT en 1991.

4. Les Membres devraient élaborer des politiques visant à faire face aux risques et dangers d'accident majeur, et à leurs conséquences, dans les secteurs et activités exclus du champ d'application de la convention aux termes de son article 1 (3).

5. Reconnaissant qu'un accident majeur pourrait avoir des conséquences graves du fait de ses répercussions sur la vie humaine et l'environnement, les Membres devraient encourager la création de systèmes destinés à dédommager les travailleurs dès que possible après l'événement, et à faire face de manière adéquate aux effets de cet accident sur la population et l'environnement.

6. Conformément à la Déclaration de principes tripartite concernant les entreprises multinationales et la politique sociale, adoptée par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, une entreprise nationale ou multinationale comptant plus d'un établissement devrait, sans faire de discrimination, prendre des mesures de sécurité en vue de prévenir les accidents majeurs et maîtriser les événements susceptibles de conduire à de tels accidents, et en vue de protéger les travailleurs de tous ses établissements quel que soit le lieu ou le pays où ils se trouvent.